

In de moerassen van New Orleans

In de ‘swamps’ van Louisiana zoekt fotograaf Frank Relle bewust het gevaar op. ‘Als je je grenzen een beetje verlegt, raakt je geest opgewonden en ben je in staat beter werk af te leveren.’

Door Barbara Noordermeer
Fotografie: Frank Relle

Elke maand bij volle maan trekt hij het moeras in. Zodra de horizon nachtblauw kleurt, klimt fotograaf Frank Relle zijn motorboot uit en zakt langzaam in het donkere water, gekleed in een waterdicht pak, sportschoenen en met een mesje om zijn nek om zich in geval van nood te kunnen weren tegen aanvallen van wilde dieren. Staand in het water, soms geklauterd in zijn extra hoge statief als zijn voeten de bodem niet meer kunnen raken, legt hij de moerassen van Louisiana vast. ‘Mijn werk gaat over mensen, maar je ziet ze niet. Je ziet bomen, water, de lucht en woonboten. Er zit iets menselijks in de vorm van de objecten op de foto’s.’

Zijn favoriete werkterrein is

Relle: ‘Ik kan er enorm van genieten een privémomentje met de natuur te hebben.’

‘Om de perfecte foto te maken, ga je steeds een stapje verder.’

Lake Fausse Pointe State Park, op drie uur rijden ten westen van de stad New Orleans. ‘Ik voel een grote verbondenheid met deze plek, al is het lastig je prettig te voelen in het moeras’, vertelt Relle. Er leven alligators, adelaars, muskieten en slangen. ‘Door het gevaar is de ervaring intenser. Als je je grenzen een beetje verlegt, raakt je geest opgewonden en ben je in staat beter werk af te leveren.’ De uren overdag gebruikt hij om de omgeving te verkennen. ‘Ik kijk rond, noem dit het zoeken naar schatten. Die markeer ik in een app op mijn telefoon, in mijn schatkaart.’

New Orleans is de stad waar Frank Relle opgroeide en na enkele omzwervingen tegenwoordig woont en werkt. De stad, gelegen in het uiterste zuiden van de Verenigde Staten, wordt links en rechts omringd door moerassen en grenst aan de Golf van Mexico. Water bindt het gebied. Het is de

natuurlijke vriend en vijand. ‘New Orleans heeft duidelijke parallellen met Nederland’, stelt Relle. ‘De stad ligt onder water en kiest ervoor daar te blijven, ook al zakt ze weg en storten de straten in.’

‘Ik stalk plekken’, vertelt hij als we zijn werk bekijken in zijn galerie. ‘Dit huis bijvoorbeeld.’ Hij houdt een plaat omhoog van een klassiek wit huis in de stad met pilaren en veranda, een foto uit de begintijd van zijn carrière. ‘Daar ben ik heel vaak langsgedaan. Het duurde een jaar voordat de omstandigheden naar mijn zin waren om deze foto te maken.’

Moerasmonster

Als de ondergaande zon oranje-roze strepen in de lucht tekent, trekken Frank, zijn assistent Alex en ik er met de boot op uit in Lake Fausse Pointe State Park, op weg naar een van die schatten. Twee alligators steken dreigend hun kop omhoog. ‘Ga je zo mee het water in?’ vraagt Relle, en hij wijst naar een waterdicht pak met laarzen. ‘Dit is voor jou.’ Kronkelende rivieren komen uit op een groot meer. Daar aan de overkant, een kilometer verderop, heeft hij een boom

Relle bezocht dit huis een jaar lang. Pas toen waren de omstandigheden goed genoeg voor een foto.

op het oog die hij wil fotograferen. Alex, aan het roer, gooit het gas open. In de verte vliegen vogels op door het gebrom van onze motor.

De maan werpt zijn schijnsel op het meer. Het landschap om ons heen is van een spookachtige schoonheid. De objecten die Relle overdag heeft gescout, zien er in het donker anders uit. ‘Overdag is het licht fel, maar ’s avonds vallen er schaduwen over het landschap. Dan lijkt het bijvoorbeeld ineens alsof een boom ledematen heeft.’ In 2017 treft hij er een met griezelige trekken. ‘Het lijkt een gezicht te hebben, armen die zich uitstrekken en het is alsof-ie loopt. Erachter staat een rij bomen, waardoor ze lijken te marcheren.’ Het beeld (zie pag. 69) doet denken aan een moerasmonster. ‘Vreselijk ingewikkeld om te maken,

want het water was erg diep. Om de mensachtige uitdrukking van bomen te vangen moet je precies op het juiste punt staan. Maar de bodem was oneffen en daardoor viel het statief met mijn camera erop steeds om. Ik heb die nacht uren in het water doorgebracht om de compositie perfect te krijgen.’

Centimeters diep slib

Vanavond zijn de omstandigheden ideaal. ‘Zie je hoe het water hier spiegelglad is?’ Met een poot van het statief meet Relle de diepte. Als de schemer is ingevallen, klimmen we tussen de moerascipressen de boot uit, het warme water in. Ik voel de bodem aan mijn voeten, maar zak weg in centimeters diep slib, alsof tentakels van dik slijm om mijn enkels kronkelen.

We ploegen ons naar voren. De natuurlijke weerstand van het water, het zuigende slib en het zware pak maken lopen tot een heuse work-out. Mijn benen raken verstrikt in een bos takken en ik val bijna.

Tijdens een fotosessie brengt Relle uren in het water door.

‘Door de kans op gevaar is de ervaring intenser’

‘Om de perfecte foto te krijgen ga je steeds een stapje verder’, vertelt Relle. ‘In het begin probeerde ik vanaf de boot foto’s te maken. Omdat ik ’s nachts werk en een lange sluitertijd gebruik, bleek het lastig op een wiebelend bootje de foto precies te krijgen zoals ik wilde. Dan had ik dagen in het moeras doorgebracht en was ik thuis niet tevreden met het resultaat. Die eerste keer vanuit het water leverde een foto op zoals ik die nog nooit gemaakt had.’

Alex heeft vanaf de boot een rode kano te water gelaten en geeft die een duwtje in onze richting. Daarop ligt de apparatuur. Dan vaart hij verder om van een afstandje de belichting op te stellen. Terwijl Frank zijn camera opstelt voor een rij van drie moerasci-

pressen, klamp ik me vast aan de kano. Het water komt nu tot borsthoogte. Op commando doet Alex de lampen aan, en onthult zo de contouren van het dramatische landschap voor ons.

Direct naar de bodem

Frank schiet zijn foto’s. Tientallen muskieten zwermen om ons heen. Ze prikken in mijn nek, handen en ellebogen. Hun gezoem klinkt als raceauto’s in mijn oren. De lucht is dik en benauwd. Het waterdichte pak plakkt van het zweet. En daar, op slechts vijf meter afstand, glijdt een alligator voorbij. Zijn bolle ogen lichten op in het schijnsel van de lamp.

‘Ik kan er enorm van genieten als ik het gevoel krijg een privémomentje met de natuur te hebben’,

zeft Relle. ‘Dat je een week in het moeras verblijft, je buiten slaapt en je geen enkel modern comfort hebt. Het is absurd wat we tegenwoordig met ons leven doen; e-mails sorteren, het aantal likes tellen als je een foto op sociale media plaatst. Maar als je terugkeert naar de simpelheid van lucht, boom, water, eten, vuur en slaap, voel je je uitgedaagd.’

Terug op de boot trekken we zwemvesten aan. ‘Door het donker zien we niet alle obstakels in het water’, legt Relle uit als we terugvaren. ‘Mensen hebben het altijd over de alligators, maar als we ergens tegenaan zouden varen, val je door je zware pak in het water en zak je direct naar de bodem. Nu begint dus pas echt het gevaarlijke werk.’ □

Op slechts vijf meter meter afstand glijdt een alligator voorbij. Ik zie zijn bolle ogen oplichten

Frank Relle in zijn galerie in New Orleans.

Het werk van Relle gaat over mensen, maar je ziet ze niet.

DE FOTOGRAAF

Frank Relle (43) studeerde cognitiewetenschappen en filosofie in New Orleans voordat hij besloot te gaan fotograferen. In 2004 bracht hij zijn eerste serie uit. In het begin maakte hij foto’s van de huizen in New Orleans. Daarna ging hij de parken en het leven in de stad fotograferen. Tegenwoordig fotografeert hij de moerassen van Louisiana. Brad Pitt en Ellen Degeneres hebben zijn werk aangekocht. frankrelle.com